

14-05-2023

Welkom op deze zesde zondag van Pasen. De uitroep 'alleluia' in het openingslied houdt de lijn van Pasen gaande. Het nodigt uit om in vrijheid op te zien en onze ogen te richten naar het licht. De tijd van de vijftig dagen tussen Pasen en Pinksteren is de tijd van het alleluia. Wie kent niet het 'Halleluja' uit *The Messiah* van Georg Friedrich Händel? Het is een prachtige lofprijzing van God, waarin de koorzangers, aangemoedigd door trompetgeschal, een hemelse hoogte bereiken. Händel was echter niet de eerste om het alleluia op muziek te zetten. Het alleluia gezang is een heel oude vorm, die in de christelijke liturgie een ereplaats kreeg. Waar komt dit gezang vandaan? En hoe kan het nu zinvol gebruikt worden in de liturgie? De kop van het woord – 'Hallelu' – is de gebiedende wijs van het Hebreeuwse werkwoord 'Hallel', wat loven betekent. Daaraan is 'Ya' toegevoegd, de verkorte vorm van de oudtestamentische godsnaam Jahwe. Alleluia betekent dus zoveel als 'loof God'. Precies in deze tijd mag het klinken: de zesde zondag van Pasen, een dag waarop het Pinksterfeest zich al aankondigt.

Gebed

Eeuwige, zie genadig neer op deze gemeenschap die bij elkaar komt in de naam van Jezus. Wij bidden U dat de Heilige Geest ons in herinnering brengt wat Jezus ons leerde. Dan zullen wij in staat zijn het gebod van liefde en vrede te belichamen voor deze wereld die U ons gegeven hebt. Amen

Handelingen 8:5-8,14-17 Johannes 14:15-21

Overweging

Gedurende het jaar voltrekt de natuur zich in een vaste cyclus van lente, zomer, herfst en winter. Deze seizoenen geven aan dat het leven gaande is. Er is een voortdurende ontwikkeling van ontkiemen, bloeien, verdorren en afsterven. De natuur begiftigt ons met een ritme dat ons wakker houdt voor de dynamiek van geboorte en dood. Ze leert ons dat ontstaan en vergaan op elkaar zijn afgestemd. Dat proces van verandering moet zich voltrekken. Het is fundamenteel en we moeten het eerbiedigen als leidraad voor een gezonde levensloop. Elke inbreuk op het verloop van de seizoenen veroorzaakt onrust.

Te veel regen, te veel zon, een te lange zomer, een te vroege lente: tekenen dat het klimaat in crisis is, een crisis die ons niet zomaar overkomt, maar waar we zelf ook de hand in hebben. De aarde warmt op, omdat we steeds meer broeikasgassen uitstoten. Door de snelle opwarming van de aarde hebben we steeds vaker met extreem weer te maken. Er ontstaan bosbranden, overstromingen en orkanen. Sommige gebieden zijn niet meer leefbaar. Diersoorten sterven uit en mensen migreren massaal. Er is, letterlijk, iets niet in orde. Kun je wel zonder schaamte 'alleluia' blijven zingen?

Deze gedachten over onze plek in de tijd kwamen bij me op toen ik ter voorbereiding van deze overweging de lezingen van vandaag tot me liet doordringen met hun accent op de overgang van Pasen naar Pinksteren. Zoals de natuur de vaste cyclus kent van lente, zomer, herfst en winter, zo kent de liturgie de vaste opeenvolging van Advent, Kerstmis, Pasen en Pinksteren. Wij bevinden ons nu tussen Pasen en Pinksteren. Dat is de tijd waarin de verkondiging van de opstanding van Jezus reeds heeft plaatsgehad. Uit de dood is nieuw leven ontstaan. De herinnering aan de verrijzenis van Jezus en de ervaring van nieuw leven doet ons alleluia zingen, loof God. Maar de herinnering aan verrijzenis en nieuw leven kan wegebben, de gedachtenis van Pasen kan vervagen. Daarover spreekt Jezus in het afscheidsgesprek met zijn leerlingen zoals we dat vinden in het Johannes evangelie waarvan we vandaag een fragment lezen. Jezus belooft daar aan zijn leerlingen dat ze niet alleen en zonder richting hoeven blijven als hijzelf is heengegaan: 'ik zal jullie niet verweesd achterlaten. De Vader zal jullie een andere helper sturen, de Geest van waarheid, de Geest van liefde. Wees niet bang, het wordt Pinksteren. Verlies de hoop niet, en volhard in liefde'.

Zoals we de seizoenen niet ongestraft naar onze hand kunnen zetten, zo is het voor onze gelovige ontwikkeling van levensbelang het ritme van Advent, Kerstmis, Pasen en Pinksteren te omarmen, te erkennen, te doorleven en te integreren in onszelf. Tussen Pasen en Pinksteren gaat het erom onze plaats te bepalen. Wie zijn wij tussen de verrijzenis van Jezus en de komst van de Heilige Geest? Blijft het paasgeloof in nieuw leven zo sterk in ons verankerd dat we volop alleluia kunnen zingen? Inspireert de komst van de Geest ons zodanig dat we de lente van het geloof in liefde kunnen omzetten?

Jezus belooft zijn leerlingen de komst van de Geest die de kracht geeft om voort te gaan op de weg van zijn liefde. Liefde als de samenvatting van de wet en als de kleur die alle seizoenen van het leven intact laat. Daarom 'alleluia' als lofzang op een aandachtig leven waarin het beeld van God tot zijn recht komt in de schepping en in al ons doen en laten.

Voorbede

Laat ons bidden voor onze zuster moeder aarde. Dat we dankbaar zijn voor wat zij geeft en dat wij op onze beurt goed voor haar zorgen en haar met liefde overdragen aan een nieuwe generatie.

Laat ons zingend bidden

Wij bidden u voor alle moeders.

Voor moeders in rijkdom en armoede,

met een carrière of op de vlucht,

jonge moeders en oude moeders,

moeders met kinderen en zonder, en moeders die een kind verloren;

voor moeders die blaken van vertrouwen, of gekweld door twijfel en vragen.

Voor al die moeders bidden wij. Geef hen vreugde en vrede.

Laat ons zingend bidden

Wij bidden voor ons, hier bijeen als geloofsgemeenschap. Versterk in ons de liefde voor het leven. Sta niet toe dat de vreugde van Pasen geblust wordt.

Doe ons verlangen naar de komst van de Heilige Geest en maak ons geschikt voor een leven in daadwerkelijke liefde.

Laat ons zingend bidden

Voorganger

Wij bidden om kracht in tijden van verflauwing, om volharding in het geloof van Pasen, om vernieuwde inzet door de gave van de Heilige Geest. Zo bidden we voor vandaag, morgen, alle dagen, tot in eeuwigheid.

Amen.